

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 7	1. April 1915	64. Aargang

Evangeliets Herlighed.

Af Ældste Niels F. Green.

Vi tale om „Evangeliets" Herlighed, ligesom vi tale om „Guds Riges" Herlighed, og Udtrykket er meget velvalgt. Alle Kristne ville billige Berettigelsen af Udtrykket „Guds Riges" Herlighed, men Nogle formene, at vi ikke med samme Berettigelse kunne tale om „Evangeliets" Herlighed; og ingen af de mange fra hinanden ofte meget afvigende Trossamfund vil naturligvis indrømme, at vi „Sidste-Dages Hellige" eller, som Menneskene ofte behage at kalde os, „Mormoner", skulle have et Evangelium at forkynde, hvis Principer ere herlige. For det første sige mange, at vi overhovedet ikke ere Kristne. For det andet sige de, som ville give os et Nummer blandt de forskjellige saakaldte „kristne" Kirkesamfund, at vi i hvert Fald ingenlunde kunne gjøre Krav paa at have et særlig herligt System af Principer at forkynde og praktisere som kirkeligt Samfund. — Vi haabe at kunne bevise det modsatte.

At Folk, som kun overfladisk ere bekjendte med Bibelens Lærdomme, og for hvem de forskjellige Kirkesamfunds dogmatiske Forklaringer ikke synes at indeholde særlig slaaende Argumenter, at alle disse ikke kunne se noget særlig „herligt" saavel i den mere fælles kristne Bekjendelse om Jesus som Frelseren, der led og døde paa Korsets Træ for Menneskenes Synder og opstod fra Graven i Herlighed paa den tredie Dag, som i de specielle Dogmer angaaende Treenigheden, Troens Væsen, Daaben, Nadveren, den endelige Dom, Himlen og Helvede osv., dette kunne vi let forstaa, hvorvel den fælles Tro paa Opstandelsen fra de

Døde jo dog unægtelig er et overordentlig smukt Princip — og det er jo kun saa kristne Kirkesamfund, som ikke tro paa Legemets Opstandelse i bogstavelig Betydning; og ligeledes ere de fælles kristne Anskuelser angaaende Kristus som værende Guds Søn, om Guds Naade mod Syndere, og om, at han vil skjænke sine Udvalgte det evige Liv, jo overordentlig skjønne Punkter, hvorvel der endogsaa med Hensyn til disse Punkter hersker nogen Uenighed om, hvorledes Udtrykkene „Guds Søn", de „Udvalgte" osv. skulle forstaas.

For at føre et fyldestgjørende Bevis for vore Paastande med Hensyn til, at vi „Sidste-Dages Hellige" have det sande Evangelium, og derfor et „herligt" Evangelium, at forkynde for enhver Sjæl, som lever paa Jorden, for „alle Slægter, Stammer, Nationer og Folk", ville vi tillade os at give en udførligere Forklaring om det sande Evangeliums Principer, som de ere os forklarede af Kristus selv.

Alt, hvad der staar i Forbindelse med Kristi Evangelium, er af en ideal Natur. Grundprinciperne: Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og Modtagelsen af den Helligaand ved Haandspaalæggelse af Ældsterne i Kirken, ere, naar disse Principer blive overvejede, af uendelig stor Tankedybde og indeholde ideale Momenter af længst rækkende Betydning; ja, Sindet kan ikke paavise en Afslutning for Udfoldelsen af Troskraften, et eneste Omraade i Livet, hvor Menneskene ikke have Omvendelse behov, et eneste Tilfælde, hvor Gjenfødelsens Daab ikke behøves, eller et eneste Tilfælde, hvor vi ikke alle uendelig haardt trænge til at komme i Besiddelse af „den Helligaand" og alle de velsignede aandelige Kræfter, som følge med Modtagelsen af den Helligaands Gave. Hvis vi ikke ved Fødselen have modtaget Forstand og aandelige Gaver af en naadig Gud, da kunne vi ikke udføre Noget i denne Verden, men maa henregnes til Idioterne. Og hvis vi ikke, naar vi blive gamle nok til at forstaa, hvad Herren fordrer af os med Hensyn til hans Herlighedsriges Anliggender, hvilket Riges Udtryksformer ere af en uendelig herlig Natur i Modsætning til jordiske Ting, hvis vi da ikke tro og omvende os, blive døbte til Syndernes Forladelse, modtage den Helligaand ved Haandspaalæggelse og saaledes blive „gjenfødte", saa have vi i Henhold til Kristi og Apostlernes Vidnesbyrd ingen Borgerskab i „Guds Rige", og kunne ikke blive delagtiggjorte i det evige Livs Velsignelser i dette Herlighedsrige.

Ved at overveje de forskjellige evangeliske Principer, som ere knyttede til de nævnte fire første Grundprinciper eller afledte derfra, ville vi komme til en Forstaaelse af, at der ikke kan paapeges et eneste Evangelieprincip, som, naar Hensigten med det overvejes, ikke er af en ideal Natur, ja af højeste Betydning for Men-

neskenes aandelige og timelige Velvære i dette Jordeliv og af allerhøjeste Betydning med Hensyn til det tilkommende Liv.

Det er vidunderlig herligt, at vi ved Kristi Evangeliums Læresætninger ere belærte om, at vi i det Høje have en himmelsk Fader, som vil velsigne os; som hører os, naar vi bede til ham, og som vil tilkjendegive sin hellige Villie til os paa den Maade, som behager ham. Det er vidunderlig trøstende at overveje hans aabenbarede Kjærlighed til os, trøstende at kunne forstaa, at vi med Tiden kunne vorde fuldkomne, „ligesom han, vor himmelske Fader, er fuldkommen". Det er vidunderlig trøstende at vide, at vi ved at adlyde hans Befalinger kunne gjøre os værdige til hans Herlighedsrige, hvor han og vor Frelser og alle de hellige Engle skulle bo og vi med dem; hvor Dyrene skulle leve i Fred med hinanden indbyrdes; hvor vi stedse skulle vandre som i en Edens Have, beskue de yndige Træer og de smukke Blomster og glæde os over deres dejlige Duft; hvor det skal forundes os at spise af Frugterne af Livets Træ; hvor Alt skal være helligt og Alt være helliget Herren; hvor det skal forundes os at være samlet med dem, som vi havde kjær her i Livet, og som lig os selv „have stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet og bevaret Troen"; hvor enhver himmelsk Gave, som vi kunne gjøre Brug af, vil blive os skjænket; hvor det skal forundes os at være sammen med den almægtige Gud, vor himmelske Fader selv, og med hans enbaarne Søn, Jesus Kristus, vor Frelser, og komme til en dyb Forstaaelse af den Helligaands Væsen og evige Kraft; at blive bekjendt med fordums Apostler og Profeter saa vel som det hellige Præstedømme, der har virket for Guds Riges Sag, siden Herren paabegyndte „Tidernes Fyldes" store og udstrakte Evangelie-Husholdning ved sin Tjener, Profeten Joseph Smith; fremdeles at blive bekjendt med Himmelens hellige Engleskarer, hvem vi ved Opstandelsen skulle blive lig. — Det er i Sandhed vidunderlig herligt at overveje alle disse Ting; at vide, at vi som hans sande Hellige ere arveberettigede til „det evige Liv" i al sin Herlighedsfylde; og hvor stor Aarsag have vi ikke til at takke og prise Herren for al hans Naade mod os, og synge Lovsange til hans og Kristi Ære, og den Helligaands Ære, evindelig!

O, hvor det kan glæde vort Sind og Hjerte, naar vi overveje alle disse Ting; naar vi villig adlyde Kristi hellige Evangeliums Befalinger, saa at vi kunne føle os værdige til at blive regnede blandt hans Tjenere og Tjenerinder, naar Ordet skal lyde: „Kommer hid, I min Faders velsignede. Arver det Rige, som Eder er beredt, før Verdens Grundvold blev lagt."

Alt, hvad der henhører til Evangeliet, er herligt; thi Evangeliet omfatter alle de Livskræfter, hvorved syndige og faldne Mennesker kunne blive forløste, kunne blive udfriede fra vor Erkefjendes Magt, blive del-

agtiggjorte i Daab til Syndernes Forladelse, i den Helligaand og det evige Livs Velsignelser, blive delagtiggjorte i Legemets herlige Opstandelse paa Grund af Guds Almagtskraft og „leve og regjere" med Frelseren paa den fornyede Jord i et Tusinde Aar, medens de ulydige ikke skulle opstaa, før de tusinde Aar ere tilende (Joh. Aab. 20 : 5), og ikke kunne blive delagtiggjorte i den Herlighed, som bliver de Hellige til Del, men i Henhold til Guds Ord kun kunne opnaa en Herlighed som Maanens eller Stjernernes Lys i Sammenligning med Solens herlige Dagslys. (Læs 1. Kor. 15. Kap., 40.—42. V.) Af denne Grund blive de Hellige ogsaa kaldte Dagens Børn, der „skulle skinne som Solen i Gud Faders Rige". Det er af højeste Vigtighed for Enhver alvorlig at overveje disse Ting og sikre sin Sjæls Frelse og Ophøjelse i Guds Rige ved villig at adlyde det gjengivne Evangeliums Lærdomme; thi vi Sidste-Dages Hellige bevidne for Alle, at Jesus Kristus har gjengivet sit sande Evangelium til Jorden, efter at det havde været borttaget fra Jorderige i et Tidsrum af mangfoldige Hundrede Aar, ja lige siden Kristi første Apostler og Præstedømme blev borttaget fra Jorden som Følge af Menneskenes Ugudelighed, i Overensstemmelse med Kristi og Apostlernes og den gamle Pagts Profeters Profetier angaaende det store Frafald fra Sandhedens Evangelium, som skulde gjøre sig gjældende, og Oprettelsen af den store Skjøgekirke, som Nationerne skulde slutte sig til, og som vi specielt læse om i Johannes Aabenbaring. Men det blev ogsaa af Frelseren og disse Apostler og Profeter forudsagt, at Guds Kirke og Rige skulde gjenoprettes paa Jorden i de sidste Dage, sejre over al Modstand og udbredes over den ganske Jord. Profeterne, som levede paa Jorden før Frelserens Fødsel, saa vel som Kristus og Apostlerne profeterede med stor Tydelighed om „Zions Herlighed" i „de sidste Dage".

Med Hensyn til Borttagelsen af Evangeliets Gaver fra Jorden ville vi henvise til Historiens Vidnesbyrd. Det er velbekjendt, at næsten alle Herrens Apostler og andre ledende Mænd i Kirken i Forening med Tusinder af de Hellige lede Martyrdøden i de første Aarhundreder af vor Tidsregning. Hedningerne vilde lige saa lidt som Jøderne taale Forkyndelsen af Omvendelsens Evangelium blandt sig. De kunde ikke taale at høre Evangeliets „hellige" Principper nævne. De Kristnes Tro og Praxis var „Jøderne en Forargelse og Hedningerne en Daarskab". Ganske vist udøvede Jøderne ikke nogen afgjort Indflydelse over de Kristne efter Jerusalems Ødelæggelse i Aaret 70 efter Kristi Fødsel, hvorvel de jødiske „Skriftkloge og Farisæere" omkring i Byerne stedse modstode dem, men Romerne vare mægtige, og Menneskehedens Erkefjende inspirerede Magthaverne og de Ugudelige til at forfølge de Kristne og udrydde dem. Særligt gik det naturligvis ud over Kirkens Præstedømme, Kirkens Embedsmænd, og tilsidst fandtes der bevislig

ikke en eneste Apostel, Halvfjerds, Ældste, Præst, Biskop eller Embedsmand, som var bemyndiget af Jesus til at forkynde Saliggjørelsens Principer og delagtiggjøre Menneskene i Evangeliets højere aandelige Gaver. Forfølgelsen af de Kristne havde været saa frygtelig, at Kejser Diokletian, som regjerede over Romerriget fra 284—305 efter Kristi Fødsel, og som blev den sidste Forfølger blandt Romerkejserne (hans Efterfølger Konstantin den Store antog som bekjendt „Kristendommen“ i en vis Form), oprettede to Støtter i Spanien (under Romerriget), hvor han paa den ene lod indskrive: „T i l M i n d e o m U d r y d d e l s e n a f s e l v e N a v n e t p a a d e K r i s t n e, s o m b r a g t e R e p u b l i k e n t i l R u i n“; paa den anden: „Til Minde om allevegne at have fjernet Overtroen, som Kristus indførte, og forfremmet den ærbødige Dyrkelse af Guderne.“ Paa en Medaille havde havde han ladet præge: „Det kristne Navn er udryddet.“ Denne Kejser tog Munden fuld; men frygtelige havde hans Forfølgelser været, og mange af de Kristnes Bøger havde han ladet brænde. Maaske flere af de o r i g i n a l e Bibelmanuskripter ved hin Lejlighed bleve brændte, og maaske i Hundredevis af A f s k r i f t e r af de hellige Skribenters Bøger og Breve samtidig bleve brændte; thi Kejseren forordnede, at alle kristne Bøger skulde brændes, og at Enhver, som beholdt slige Bøger i deres Besiddelse, skulde lide Døden. Diokletian viste sig overfor de Kristne lige saa tyrannisk, som Nero havde været, en Barbar iblandt Barbarer! Han blev selvfølgelig hævet til Skyerne af mange af Romerne.

Det gjengivne Evangeliums Principer, som Missionærerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige forkynde til Menneskene i Verden, appellere med stor Styrke til hvert enkelt Individ, hvad enten vedkommende er ung eller gammel, rig eller fattig, lærd eller ulærd, højt oppe paa „Samfundsstigen“ eller lavt nede; thi Jesus udsender Budskabet, og han vil give enhver Sjæl Lejlighed til at blive delagtiggjort i Evangeliets Gaver, som blive meddelte Menneskene gjennem hans autoriserede Præstedømme, et Præstedømme, der er i Besiddelse af samme Fuldmagt som Apostlerne og Herrens Præstedømme fordum. Til Trods for, at Herren har udgydt et virkningsfuldt Lys over vor timelige Verden fra den Tid af, da vor Jord blev dannet, saa at alle Menneskeracer og Folkefærd ved Fødselen have modtaget dette almindelige Lys og de almindelige Naturgaver, saa maa vi vel forstaa, at dette Lys ikke er det højeste Lys, som existerer, og som Herren vil skjænke Menneskene. Aabenbaringens Lys eller Evangeliets Lys er af en højere Natur, og Evangeliets Lys i sin Fylde er det guddommelige Lys, som skjænkes Kristi Disciple ved den Helligaand, den tredie Person i Guddommen, og formedelst hvilket Lys vore Hjerter og vore Tanker bevares i Kristus, og vi modtage Kraft til at skride fremad mod Helliggjørelsens herlige Maal. Vor Frelser lod sit personlige Guddomslys skinne for

sine Apostler og Efterfølgere, medens han vandrede med dem paa Jorden. Paa Grund af Frelserens Ord til dem blev Faderens Villie aabenbaret til dem; men da Tiden kom, at han snart skulde forlade dem, forjættede han dem, at de efter hans Bortgang skulde blive vejledte ved den Helligaands Inspiration og Kraft. Kristi Ord vare: „Talsmanden, den Helligaand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting og minde Eder paa alle Ting, som jeg har sagt Eder". (Joh. Ev. 14 : 26.) Fremdeles: „Og naar han kommer, skal han overbevise Verden om Synd og om Retfærdighed og om Dom." (Joh. Ev. 16 : 8.) „Naar han den Sandheds Aand kommer, skal han vejlede Eder til al Sandhed... og de tilkommende Ting skal han forkynde Eder. Han skal herliggjøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde Eder." (Joh. Ev. 16 : 13, 14.) Som vi alle vide, gjorde den Helligaands Kraft sig vidunderlig gjældende paa Pinsefestens Dag i Jerusalem, da henved 3000 Sjæle ved Apostlernes Vidnesbyrd bleve overbeviste om Sandheden af Kristi Evangeliums Lærdomme og Principer.

Kristus var ved Verdens Skabelse bestemt af Faderen til at udgyde det almindelige Naturlys over Verden og skjænke os Mennesker det aandelige Lys, som oplyser vor Forstand, saa at vi kunne fatte Tro paa Gud og formedelst hans Aabenbaringer til Menneskene blive bekjendte med hans hellige Bud og Saliggjørelsens Principer, Kristi Evangeliums Principer med andre Ord.

Kristus betegnes som Livet, og „Livet var Menneskenes Lys. Og Lyset skinnede i Mørket". (Joh. Ev. 1 : 5.) Han „var det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kom til Verden. Han var i Verden, og Verden er gjort ved ham, og Verden kjendte ham ikke". (Joh Ev. 1 : 9, 10.) Uden Kristus altsaa, „er ikke een Ting bleven til af det, som er". Kristi Skabergjerning henvises der til i 1. Moseb. 1. Kap. 26. V., naar det hedder: „Og Gud sagde: lader os (Faderen og Sønnen) gjøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse."

Vi have altsaa forstaaet, at det almindelige Lys, som er i Verden, baade det aandelige og det naturlige, er Kristi Lys; og han blev udvalgt af Faderen „før Verdens Grundvold blev lagt", til „i Tidens Midte" som hans Enbaarne i Kjødet at forløse en falden Verden, tilvejebringe de Dødes Opstandelse, og fremdeles gjøre det muligt for Menneskene, at opnaa evig Frelse og Ophøjelse i Guds Rige, hvis de vilde anerkjende Saliggjørelsens Plan og adlyde Guds Bud, med andre Ord rette sig efter hans enbaarne Søns Evangeliums Fordringer.

Ved Kristi Forløsningsdød muliggjordes det for alle dem blandt Menneskene, som vilde udøve Tro paa Gud og omvende sig fra deres Synder, at blive døbt med Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse og modtage den Helligaand og Evangeliets højere Gaver. Da vor Frelser vandrede her paa Jorden iblandt Menneskene, delagtiggjorde han, som

før omtalt, personlig Menneskene i de højere aandelige Livskræfter, og efter at hans Apostler og Disciple vare komne i Besiddelse af den Helligaand paa Pinsefestens Dag, var det Talsmanden den Helligaands Opgave at delagtiggjøre Alle, som vilde adlyde Kristi Evangeliums Bud, i disse overordentlige Naadegaver, hvilke højere, himmelske Gaver stedse staa i nøje Forbindelse med Alt, som hører Guds Rige til, det Herlighedsrige, der endnu ikke er oprettet paa Jorden, men vil blive oprettet, naar Kristus skal regjere over den ganske Jord som „Kongernes Konge og Herrernes Herre". Da vil de Oprigtiges Bøn være besvaret med Hensyn til Guds-Riget, idet vi bede: „Til os komme dit Rige"; da behøve vi ikke mere at bede denne Bøn, thi Riget er kommet.

Kristus kom her til Jorden; han blev født her ligesom en af os for som Faderens specielle Udsending at forkynde Evangeliets frelsende og lyksaliggjørende Principer for Menneskene og samtidig selv være Offerlammet, hvis Blod skulde sone for al Verdens Synder, for saa vidt Menneskene ikke begik Synd imod den Helligaand, og derved „korsfæstede ham paany". Kristus kom her for at drage alle til sig; for at delagtiggjøre alle, som vilde adlyde Evangeliets guddommelige Principer, i evig Livslykke; for at delagtiggjøre Menneskene i højere Velsignelser end de jordiske. Men desværre var det kun et forholdsvis lille Antal, som vilde følge ham; thi „den Port er snæver, og den Vej er trang, som fører til Livet, og de ere kun Faa, som finde den". „Han kom til sit Eget, og hans Egne annammede ham ikke. Men saa mange, som ham annammede, dem har han givet Magt at vorde Guds Børn, dem, som tro paa hans Navn; hvilke ikke ere fødte af Blod, ej heller af Kjøds Villie, ej heller af Mands Villie, men af Gud." (Joh. Ev. 1 : 11—13.)

Vi ville ved at betragte de Lærdomspunkter, som Læserens Opmærksomhed er henledt paa, let kunne se, at hvis vore Paastande ere sande, indeholder Kristi Evangelium de levende Livsprinciper, som ere i Stand til at delagtiggjøre Menneskene i den højest mulige Grad af jordisk Livslykke, og en Gjenfødelses- og Herliggjørelseskraft, hvorved Herrens Venner blive delagtiggjorte i Guds Herlighedsriges evige Livskræfter, med andre Ord: det evige Liv i Ordets mest omfattende og dybeste Betydning, Livet i sin Herlighedsfylde.

De fleste Skriftudtryk ere kortfattede, og Ordene maa tillægges den videst rækkende Betydning, samtidig med, at der tillægges dem en fornuftig Forstaaelse. Ved at overveje Skriftstedet, som findes i Johannes Evangelium 17. Kap. 3. V., og anvende denne Fortolkningsregel, ville vi se, hvilken dyb Livsfilosofi og hvilke store evangeliske Grundsandheder det lille Skriftsted indeholder. Skriftstedet lyder: „Men dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den,

Du udsendte, Jesus Kristus." Fremdeles komme vi til en dybere Forstaaelse af Hensigten med, hvad der kaldes Kristi Evangelium, eller Saliggjørelsesplanen, naar vi overveje følgende Skriftsteder, der tillige bevise Nødvendigheden af, at Menneskene blive vejledte ved Guds Aabenbaringer: „Jeg har aabenbaret dit Navn for de Mennesker, hvilke Du har givet mig af Verden; de vare dine, og Du har givet mig dem, og de have bevaret dit Ord. Nu vide de, at alt det, som Du har givet mig, er af Dig." (Joh. Ev. 17 : 6, 7.) „Jeg beder for dem; jeg beder ikke for Verden, men for dem, som Du har givet mig." (Joh. Ev. 17 : 9.) „Hellige Fader! bevar dem i dit Navn, hvilke Du har givet mig, at de maa være eet ligesom vi." (11. Vers.) „Jeg har givet dem dit Ord".... „Jeg beder ikke, at Du skal borttage dem af Verden, men at Du skal bevare dem fra det Onde".... „Helliggjør dem i din Sandhed".... „Jeg har givet dem den Herlighed, som Du har givet mig, for at de skulle være eet, ligesom vi ere eet; jeg i dem og Du i mig, for at de skulle være fuldkommede til eet, og at Verden kan kjende, at Du har udsendt mig og har elsket dem, ligesom Du har elsket mig. Og vor Frelser beder fremdeles: „Fader! jeg vil, at de, som Du har givet mig, skulle ogsaa være hos mig, hvor jeg er, at de maa skue min Herlighed, som Du har givet mig; thi Du har elsket mig, førend Verdens Grundvold blev lagt".... „Og disse have kjendt, at Du har udsendt mig. Og jeg kundgjorde dem dit Navn, og vil kundgjøre dem det, for at den Kjærlighed, hvormed Du elsker mig, skal være i dem, og jeg i dem." (Joh. Ev. 17. Kap., fra 14. Vers af.)

Hvilke uendelig dybe og herlige Sandheder udtrykke ikke disse Jesu Ord i hans ypperstepræstelige Bøn! Hvilke herlige Vidnesbyrd indeholde de ikke med Hensyn til „Evangeliets" Herlighed, det sande, gjengivne Evangeliums forløsende og herliggjørende Kraft!

— Det er enhver Faders Privilegium, som er en Ældste i Israel, at have Trosstyrke til at helbrede sin Families Medlemmer, lige saa meget som det er mit Privilegium at helbrede Medlemmerne i min Familie; og om en Fader, som holder Præstedømmet som Ældste, ikke gjør det, benytter han ikke sit Privilegium paa fyldestgjørende Maade. Det er lige saa fornuftigt for ham at bede mig om at save sit Brænde og underholde sin Familie, som det er for ham at kalde mig væk fra Udførelsen af mine særlige Pligter for at gaa med ham for at salve hans Syge. Brigham Young.

Torsdag den 1. April 1915.

„Han er opstanden"!

(Math. 28., 6. V.)

Ved Paaskefestens Højtid samle Tankerne sig særligt om den største af alle Begivenheder, som har fundet Sted, nemlig Kristi Opstandelse fra de Døde, idet vor Forløser sprængte Gravens Baand for hele Adams faldne Slægt. Dødens Hersker sad endnu uforstyrret og svingede sit Scepter paa hver en Gravhøj for at vogte sit Bytte. Men til den bestemte Tid, da det store Offer var fuldbyrdet, og Han, som havde Helvedes og Dødens Nøgler, kom tilbage fra Aandernes Verden og atter tog sit Legeme i Besiddelse, maatte den „Grumme" vige Pladsen for den „Salvede", som tilsidst fuldstændig vil fordrive ham og tilintetgjøre hans Herskermagt og Herredømme paa Jorden. Formedelst Adams og Evas Fald ved at æde af den forbudne Frugt bleve de bortviste fra Faderens Aasyn, og Dødelighedens Sæd blev plantet i Menneskets Hjerte, og Synden kom i Verden, hvorved Døden blev en fælles Arv til hele Menneskeslægten; „thi Alle have syndet, og dem fattes Ære for Gud". Men Jesu guddommelige og trøstende Ord havde lydt til Lazarus' af Sorg betyngede Søster: „Din Broder skal opstaa. Martha sagde til ham: Jeg veed, at han skal opstaa paa den yderste Dag. Jesus sagde til hende: Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve. Og hver den, som lever og tror paa mig, skal ikke dø evindeligen. Tror Du dette?" (Joh. 11, 23.—25.) Det var talt ved de hellige Prøfeters Mund, at han (Kristus) skulde „visseligen dø, paa det at Frelse kan komme; ja, det bør ham at dø, og dette er nødvendigt for at tilvejebringe de Dødes Opstandelse, saa at Menneskene derved kunne bringes for Herrens Ansigt. Ja, denne Død tilvejebringer Opstandelsen, og den forløser hele Menneskeslægten fra den første Død, den aandelige Død, som kom over alle Mennesker ved Adams Fald, hvorved de ere udelukkede fra Herrens Ansigt eller ere at betragte som døde, baade med Hensyn til det Timelige og til det Aandelige. Men se, Kristi Opstandelse forløser Mennesket, ja hele Menneskeslægten, og bringer dem tilbage til Herren. Ja, den frembringer Omvendelsens Betingelser, saa at hvo, som omvender sig, skal ikke omhugges og kastes i Ilden." (Helaman 14. Kap. 15.—18.) „Og han befaler alle Mennesker at omvende sig og blive døbte i hans Navn, og have fuldkommen Tro paa den Israels Hellige, uden hvilket de ikke kunne blive frelste i hans Rige." (2. Nefi, 9 : 23.)

Dette Liv blev bestemt som en Prøvelsestid for Mennesket, saa at

det her kan berede sig til at møde Gud. Dette medfører imidlertid mange Besværligheder og Sorger, og Mange segne af Fortvivlelse under Byrden. Mange Mennesker tillade ikke de evige Lysstraaler at komme ind i det beklemte Hjerte, men se udelukkende paa de mørke Billeder, som saa ofte give sig tilkjende. Naar Død og Sorg gjæster dem, se nogle Mennesker paa Adskillelsen med deres Kjære som evigvarende og opgive strax alt Haab om et Gjensyn. Man glemmer, at hele Livet er fuld af Omvexlinger; thi Fødsel og Død ere kun Forandringer i Menneskets gradvise Fremadskriden henimod Fuldkommenhedens Maal, idet Menneskets Aand vil existere efter Døden, og for saa vidt Mennesket har levet et retskaffent Liv, vil det opnaa en Hvilens Tilstand, hvor det kan nyde den Fred og Glæde, som det selv har beredt sig til. Nogle tænke paa Døden som en Tyran, der fuldstændig gjør Ende paa Menneskets Existens, medens Profeterne og alle Guds inspirerede Mænd samt Martyrerne i alle Tidsaldre have betragtet Døden som en Forandring eller en Tilsidelæggelse af de jordiske Elementer, som i et kortere eller længere Tidsrum have udgjort en Bolig for Menneskets udødelige Aand og atter vil blive Aandens Bolig i Opstandelsen. Nogle mene, at det at dø er ensbetydende med Tilintetgjørelse af Alt, som udgjør Mennesket. Intet Under er det derfor, hvis nogle Mennesker se mørkt paa Livet; og med Rette udtrykte Paulus sin Mening om Saadanne: „Hvad hjælper det mig, dersom de Døde ikke opstaa? Da lader os æde og drikke, thi i Morgen dø vi.“ En saadan Tanke er, takket være Herren, meget fejlagtig, thi Elementerne, som udgjøre det menneskelige Legeme, ere evige og kunne ikke tilintetgjøres. At dø kan derfor betragtes som ensbetydende med, at den udødelige Aand flytter ud af den jordiske Hytte for at indtræde i en anden, herligere Sfære. „Dog ere vi frimodige og have mere Behag i at vandre bort fra Legemet og være hjemme hos Herren. Derfor beflitte vi os ogsaa paa, hvad enten vi ere hjemme eller ikke hjemme, at være ham behagelige. Thi det bør Alle at aabenbares for Kristi Domstol, at hver kan faa efter det, som sket er ved Legemet, efter det, som han har gjort, enten Godt eller Ondt.“ (2. Kor. 5., 6.—10.)

Livet er fuldt af Forandringer, som Menneskene kun sjeldent lægge tilstrækkelig Mærke til, fordi de saa ofte gjentages i Løbet af den Tid, vi leve.

Naar Mennesket til Exempel efter Dagens Slid lægger sig til Hvile, kommer den søde Søvn og luller det til Ro, og man synes som borte fra denne Verden med dens mange Bekymringer; men medens Legemet faar sin Hvile, er Aanden ofte beskjæftiget i Drømme, og ofte samtales der med en eller anden kjær Ven, som befinder sig blandt hedengangne Slægters Tal. Derfor hedder det ogsaa: „Men Gud taler een Gang og anden Gang; man agter ikke derpaa. I en Drøm, i Syn om

Natten, naar den dybe Søvn falder paa Folk, naar de slumre paa Sengen, da aabner han Menneskenes Øren, og besegler Formaning til dem." (Joh. 33, 14.—16.) Disse besynderlige, men dog naturlige Forandringer gjentages som Regel dagligt, og ved Morgenens Frembrud føler Mennesket sig fornyet og er rede til at begynde en anden Dags Gjerning. Det er meget sandsynligt, at naar Livets Aften kommer, vil Døden blive hilset som en velkommen Ven, paa samme Maade som man ved Dagens Slut glæder sig til en sød og rolig Søvn. Den Tanke, at naar de jordiske Levninger gjemmes i Moderjord, da er Alt forbi, er derfor uden mindste Mening; thi det er først da, at det virkelige Liv for deres Vedkommende, som have levet et retfærdigt Liv her, begynder at blomstre og udvikles, men i en anden og mere fuldkommen Sfære. Derfor sagde Jesus: „Hver den, som lever og tror paa mig, skal ikke dø evindelig." De, som derfor have beredt sig til at leve blandt de Herliggjortes Tal, ville møde Døden med et Smil. „Thi det bør dette Forkrænkelige at iføres Uforkrænkelighed og dette Dødelige at iføres Udødelighed. Men naar dette Forkrænkelige er iført Uforkrænkelighed, og dette Dødelige er iført Udødelighed, da opfyldes det Ord, som skrevet er: Døden er opslugt formedelst Sejer. Død, hvor er din Braad? Helvede, hvor er din Sejer?" (1. Kor. 15, 53.—55.) Der er ingen Død. Mennesket er bestemt til at leve for stedse; thi Kristus er opstanden og har tilintetgjort Dødens Magt.

Hans J. Christiansen.

Udførelsen af Tempelordinancer for de Døde.

Vi ønske at meddele, at der er gjort Forberedelser til at komme de Hellige til Hjælp, som bo i Kirkens forskjellige Missionsdistrikter og paa andre Steder, der ere saa langt fjærnede fra Templerne, at de Hellige derved ere afskaarne fra personlig at udføre Tempelordinancer for deres døde Slægtninge eller sætte sig i Forbindelse med Venner til at udføre disse Stedfortrædelses-Ordinancer. Det er vort Ønske, at trofaste Kirkemedlemmer, som leve under saadanne Forhold, skulle blive hjulpne i saa høj Grad, som det er muligt, saa at den hellige Pligt kan blive udført, som det ved guddommelig Befaling er paabudt de Sidste-Dages Hellige at udføre.

Angaaende de Døde, for hvem det er Hensigten at udføre Tempelordinancer, behøves følgende Oplysninger:

Fulde Navn (gifte Kvinders Pigenavn). Fødselsdag. Fødselssted (By, Amt, Stat eller Land). Dødsdag. Navn paa den Arving eller Ven, efter hvis Begjæring Ordinancerne ønskes udført, samt hans eller hendes Slægtskabsforhold til enhver af dem, som Ordinancer ønskes

udført for. Naar denne Underretning ikke kan blive givet saa fuldstændig som ønsket, maa de Oplysninger, som mangle, blive givne saa nøjagtigt som muligt i Overensstemmelse med de Instruktioner, der ville blive publicerede i Kirkens Tidsskrifter i de forskjellige Missioner.

Medlemmer af Kirken, som leve i Missionsdistrikter og Lokaliteter, der ere langt fjærnede fra Templerne, og som ønske at faa Ordinancer udførte for Afdøde, skulle henvende sig til Præsidenten for den Mission eller det Distrikt, hvor de bo, og give Besked om, hvilke Ordinancer de ønske at faa udført; de ville da modtage Instruktioner og trykte Skemaer til at udfylde.

Den rette Maade at meddele Navneoplysninger med Hensyn til Døde, for hvem Tempelarbejde ønskes udført, findes angivet i en Skema-Bog, der specielt er udgivet i denne Hensigt, og som kan faas til billig Pris ved Henvendelse til Missionspræsidenterne.

Pengegaver til Hjælp til at udrede de store Udgifter, som ere forbundne med Templernes Vedligeholdelse, blive modtagne med Taknemlighed ved Templerne, men de Fattige, som Intet kunne give, blive beredvilligt givne de selvsamme Privilegier som selv de største Bidragydere.

Tempelautoriteterne gjøre ikke Fordring paa noget Beløb for at udføre Ordinancer, medmindre de skulle skaffe Stedfortrædere til at udføre Begavelsesordinancerne i Stedet for Ansøgerne selv, hvilke Ordinancers Udførelse paa de Dødes Vegne kræve, at Vedkommende opholder sig ved Templet det meste af Dagen. I disse Tilfælde er det Skik at betale saadanne Stedfortrædere et lille Beløb for at godtgjøre dem personlige Udlæg, og en Mand faar da gjerne 75 Cents og en Kvinde 50 Cents om Dagen for saadan Tjeneste.

Forberedelser ere allerede gjorte, saa at trofaste Medlemmer af Kirken, som ere døde i de forskjellige Missionsdistrikter, eller som herefter dø i disse Distrikter uden i levende Live at have modtaget Tempelordinancerne, kunne faa disse Ordinancer udførte i Templerne paa deres Vegne. Navne og genealogiske Oplysninger med Hensyn til alle saadanne værdige Personer blive nu sendte til St. George-Templet af Missionspræsidenterne.

Joseph F. Smith,
Anthon H. Lund,
Charles W. Penrose,
Præsidentskab over Jesu Krtsti Kirke af Sidste-Dages Hellige.

— „Der har fra Verdens Begyndelse af været to Principer og Magter, Mørket og Lyset, Sandhed og Løgn, Guds Aand og Djævelens Aand; og der har været en mægtig Kamp mellem disse to hinanden modsatte Magter.

John Taylor.

Missionsnyheder.

Forandring med Afholdelsen af Foraarskonferencerne. Paa Grund af indtrufne Omstændigheder ville Konferencerne blive afholdte som følger:

Bergen......	den	3.	og	4.	April.
Trondhjem...	den	11.	og	12.	—
Kristiania....	den	17.	og	18.	—
Kjøbenhavn ..	den	25.	og	26.	—
Aarhus	den	1.	og	2.	Maj.
Aalborg	den	9.	og	10.	—

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Afløsning. Ældste William Jensen er løst fra at præsidere over Aalborg Konference og Ældste Joseph J. Kjær fra at præsidere over Kjøbenhavns Konference. Broder Wm. Jensen afrejste fra Kjøbenhavn den 18. Marts med Dampskibet „Frederik VIII.", og Broder Joseph J. Kjær forlader Kjøbenhavn den 2. April med „Oscar II." Vi ønske disse Brødre, som begge have udført et hæderligt Missionsarbejde, en lykkelig Rejse til deres Hjem og Kjære i Bjergenes Dale.

Beskikkelse. Ældste Peter M. Lundgreen, som præsiderer over Aarhus Konference, er tillige beskikket til at præsidere over Aalborg Konference.

Missionspræsident Hans J. Christiansen vil præsidere over Kjøbenhavns Konference.

Dampskibet „Great City", som afsejlede fra Brooklyn til Rotterdam den 10. Februar, medførte den største Mængde Fødevarer, der nogensinde er blevet sendt fra et gavmildt Folk i et Land til et andet, hvor Befolkningen led Nød. Ladningens Værdi var 106,000 Pund Sterling eller over 2 Millioner Kroner. Ladningen bestod af Mel, Kaffe, Ris, Bønner, Ærter og 140,000 Pund kondenseret Mælk. Mælken var særlig beregnet paa de 30,000 Børn, som ere fødte siden Krigens Begyndelse. Værdien af Fødevarer alene, som hidtil er skjænket Belgien fra Amerika, beløber sig til en rund Sum af 6 Millioner Kroner.

Tankesprog.

Intet kan smelte Stenhjerter, siger man; men Guds Møllestene kunne söndermale dem.

— „Med Lov skal Land bygges." Med Evangelium skal Guds Kirke og Rige opbygges.

Bibelen og Mormons Bog ere i nøje Harmoni.

(Af Ældste James F. Petersen.)

Mange af vore kristne Medmennesker kunne ikke forstaa, at vi „Sidste-Dages Hellige" tillægge Mormons Bog en saa stor Betydning, som vi gjøre, og i vore offentlige Prædikener og private Samtaler ofte anvende Citater derfra for at bevise Sandheden af vore Paastande med Hensyn til, hvilke Principer der ere Evangeliets sande. Vi gjøre dette, fordi vi vide, at Mormons Bogs Indhold er Sandhed, og det vil vise sig ved nøjere Undersøgelse, at de doktrinære Lærdomme i Mormons Bog ere nøjagtig overensstemmende med Bibelens Lærdomme, hvilket indirekte beviser, at Mormons Bog er Sandhed. Vi citere dog i Almindelighed fra Bibelen, naar vi forklare Evangeliets Principer for vore Medmennesker, da den formelt er anerkjendt af de forskjellige kristne Kirkesamfund som indeholdende Guds Ord. Men eftersom Mormons Bog med stor Tydelighed fremsætter Evangeliets Lærdomme og Principer, er det naturligt, at vi ofte anføre Udtalelser, der ere nedskrevne i denne Bog, for at overbevise vore Medmennesker om den rette Forstaaelse af Evangeliets Lære og det skrevne Ord, som findes i Bibelen, og for at stadfæste vor Forklaring af Evangeliets Principer, som findes fremsatte i Bibelen. Vi vide, at „Mormons Bog" indeholder hellige Evangelieoptegnelser, som Oldtidens Amerikanere vare bekjendte med, ligesom Bibelen indeholder hellige Optegnelser, som Oldtidens Israeliter og Fortidens Hellige vare bekjendte med. I begge Bøger læse vi, at vi skulle tro paa Gud, paa Jesus og paa den Helligaand. I begge Bøger beskrives Saliggjørelsesplanen og formanes Menneskene til at leve et retfærdigt, dydigt og helligt Levnet. Vi ville sideordne enkelte Skriftsteder fra begge Bøger for at bevise, hvor nøje Bibelens og Mormons Bogs Lærdomme stemme overens.

Bibelen: „Uden Tro er det umuligt at behage Gud; thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham." (Heb. 11 : 6). — „Troen er en Bestandighed i det, som haabes; en fast Overbevisning om det, som ikke ses!" (Heb. 11 : 1.) — „Hvo, som ikke tror paa Gud, har gjort ham til en Løgner, fordi han har ikke troet paa det Vidnesbyrd, som Gud har vidnet om sin Søn." (1. Joh. 5 : 10.) — „Hver den, som tror paa ham (Kristus), skal ikke fortabes, men have et evigt Liv." (Joh. 3, 15.) — „Alle Ting ere den mulig, som tror." (Mark. 9 : 23.) — „For Alting, griber Troens Skjold, med hvilket I skulle kunne slukke alle den Ondes gloende Pile." (Ef. 6 : 16.)

Mormons Bog: „Vi ere levendegjorte i Kristus formedelst vor Tro." (2. Nefi 25 : 25.) — „Derfor indgaar Ingen til hans (Guds) Hvile uden de, der have toet deres Klæder i mit (Jesu) Blod, formedelst

deres Tro og Omvendelse." (3. Nefi 27 : 19.) — „Og nu, maa Guds Fred hvile over Eder og Eders Huse og Lande og over Eders Kvæg og Hjorde og Alt, hvad I eje, samt og over Eders Kvinder og Eders Børn, i Forhold til Eders Tro og gode Gjerninger, fra nu af og til evig Tid." (Alma 7 : 27.)

Med Hensyn til Nødvendigheden af, at Syndere omvende sig og blive døbte til Syndernes Forladelse og modtage den Helligaands Gave, læres der i Bibelen: „Omvender Eder, og hver af Eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn til Eders Synders Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave". (Ap. Gj. 2 : 38.) — I Mormons Bog læse vi: „Og dersom de ikke ville omvende sig og tro paa hans Navn samt blive døbte i hans Navn og blive trofaste indtil Enden, skulle de blive fordømte." (3. Nefi 9 : 24.) — „Ej heller annammede de Nogen til Daab, uden de fremkom med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand samt vidnede før Menigheden, at de virkelig angrede alle deres Synder. Og Ingen blev annammet til Daab, uden de paatage sig Kristi Navn med den faste Beslutning, at de vilde tjene ham indtil Enden. Og efter at de vare annammede ved Daaben, og vare paavirkede samt rensede formedelst den Helligaands Kraft, bleve de regnede iblandt Kristi Kirkes Folk." (Moroni 6 : 2—4.) Vi kunde med Hensyn til alle Evangeliets Lærdomme fortsætte med at fremføre Citater fra Bibelen og Mormons Bog og paavise, at disse to Bøgers Indhold er inspireret af den levende Gud, Sandhedens Kilde og Ophav.

De Sidste-Dages Helliges Bidrag til Krigens Ofre.

Til Hjælp for de ved Krigen ramte Ulykkelige, som der blev indsamlet til i vore Forsamlingshuse ved Sakramentmødet den 24. Januar, indkom der det store Beløb af 28,411 Dollars og 52 Cents, altsaa en Sum af næsten 106,600 Kr. Selv fra Juarez Stake (Stift) i Mexiko, hvor mange Kirkemedlemmer bo, som lede store finansielle Tab ved den mexikanske Krig, modtoges et stort Beløb. De Hellige ville ikke miste disse Penge, men de ville bidrage til at gjøre Nødlidende glade.

Det er jo forøvrigt Topmaalet af Vanvid, at nogle faa Galninger have været i Stand til at sætte mange af Europas Lande i Fyr og Flamme, hvorved Millioner blive næsten fuldstændig ruinerede i timelig Henseende, saa at det er nødvendigt for deres medfølende Brødre og Søstre at hjælpe dem med nogle faa Kroner. Og medens Hjælpen uddeles, fortsættes Ødelæggelsesværket med uformindsket Styrke! Naar vil dog Krigen faa Ende?

Dødsfald.

Broder Christoffer Iversen døde i Delta, Millard Amt, den 23. Januar 1915. En talrig Skare af Slægt og Venner overværede hans Begravelse 6 Dage senere i Ephraim. Han var født den 23. Januar 1857 i Lier, Norge, blev Medlem af Kirken i 1882 og emigrerede til Utah det følgende Aar. Han nød den store Glæde at blive sendt til sit Fødeland som Missionær i 1895, hvor han virkede i 2 Aar. Han nærede stedse den varmeste Kjærlighed og dybeste Interesse for Evangeliets hellige Principer. Hans Hustru og 4 Børn overleve ham.

— Broder Hans Jensen døde i Mill Creek den 11. Februar. Han var født i Redsted paa Øen Mors, Danmark, den 26. Januar 1855, blev Medlem af Kirken i 1885 og emigrerede til Utah i 1898. Han var en Højpræst. Hustru og to Døtre overleve ham.

— Søster Øllegaard Jørgensen, født Hansen, Broder Troels Jørgensens Hustru, født i Hyrup, Vejle Amt, i 1832, døde den 28. Januar 1915 i Hyde Park. Hun blev gift med sin efterlevende Mand i 1854 og blev døbt i 1879. Hun havde i sit lange Liv stedse været de Fattiges og Syges Ven. Foruden hendes Mand efterlader hun sig 2 Døtre, 11 Børnebørn og 22 Børnebørns Børn.

— Søster Hedvig Jensen, Enke efter Hans C. Jensen, født i Danmark i 1823, døde i Levan, Utah, hvor hun blev begravet den 9. Februar. Hun blev gift i 1845, blev døbt i 1856 og emigrerede i Forening med sin Mand til Utah i 1863. Rejsen over Havet til Amerika varede 6 Uger, og Rejsen over det udstrakte amerikanske Vildland foregik i hine Dage med Oxebefordring. Hun havde været Enke i 21 Aar.

— Søster Johanne Larsen, født i Thisted den 29. April 1832, døde i Aalborg den 13. Marts 1915 og blev begravet fra Kirkens Forsamlingshus der den 18. Marts. Hun blev døbt den 6. April 1894 og var stedse virksom for Evangeliets Sag. Hun var den eneste af sin Slægt, som var Medlem af Kirken. Flere voxne Børn overleve hende.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)